

жевенъ, Кукъ смѣта, че мѣстнитѣ жители не почитатѣ каменнитѣ статуи като божества. Форстеръ е на мнение, че тия каменни образи трѣбва да се разглеждатѣ като споменъ отъ едно далечно по-добро минало.

Деветнадесетиятъ вѣкъ донася тежки дни за жителитѣ на острова. Още презъ 1805 година американски ловци на делфини доказватѣ на туземцитѣ, че бѣлитѣ хора често злоупотрѣбватѣ съ своята сила. Малко по-късно перуански пирати трѣгватѣ на ловъ за роби по южнитѣ морета. Печални истории се разказватѣ за посещението на тоя островъ отъ разбойници презъ срѣдата на миналия вѣкъ. Тѣ отвлечатѣ повече отъ хиляда туземци. По онова време идватѣ и мисионери. Единъ отъ тѣхъ, Йоженъ Ейро, остава дълго време на острова. Когато човѣкъ чете доклада му, учудва се на неговата смѣлостъ и самопожертвувателностъ. Следъ

Дървена скулптура отъ Великленския островъ.

кратко посещение въ Чили той отново се връща на острова, вече съ другаръ, отецъ Руселъ. И двамата продължаватѣ енергично своята мисионерска дейностъ. Последнитѣ седемъ туземци били покрѣстени на Възнесение.

Много странно е, че тия двама души не говорятѣ изобщо нищо за чуднитѣ каменни статуи, а говорятѣ за друга голѣма загадка на тоя островъ — за писмото на неговитѣ хора. Тѣ намѣрили дѣски, върху които